

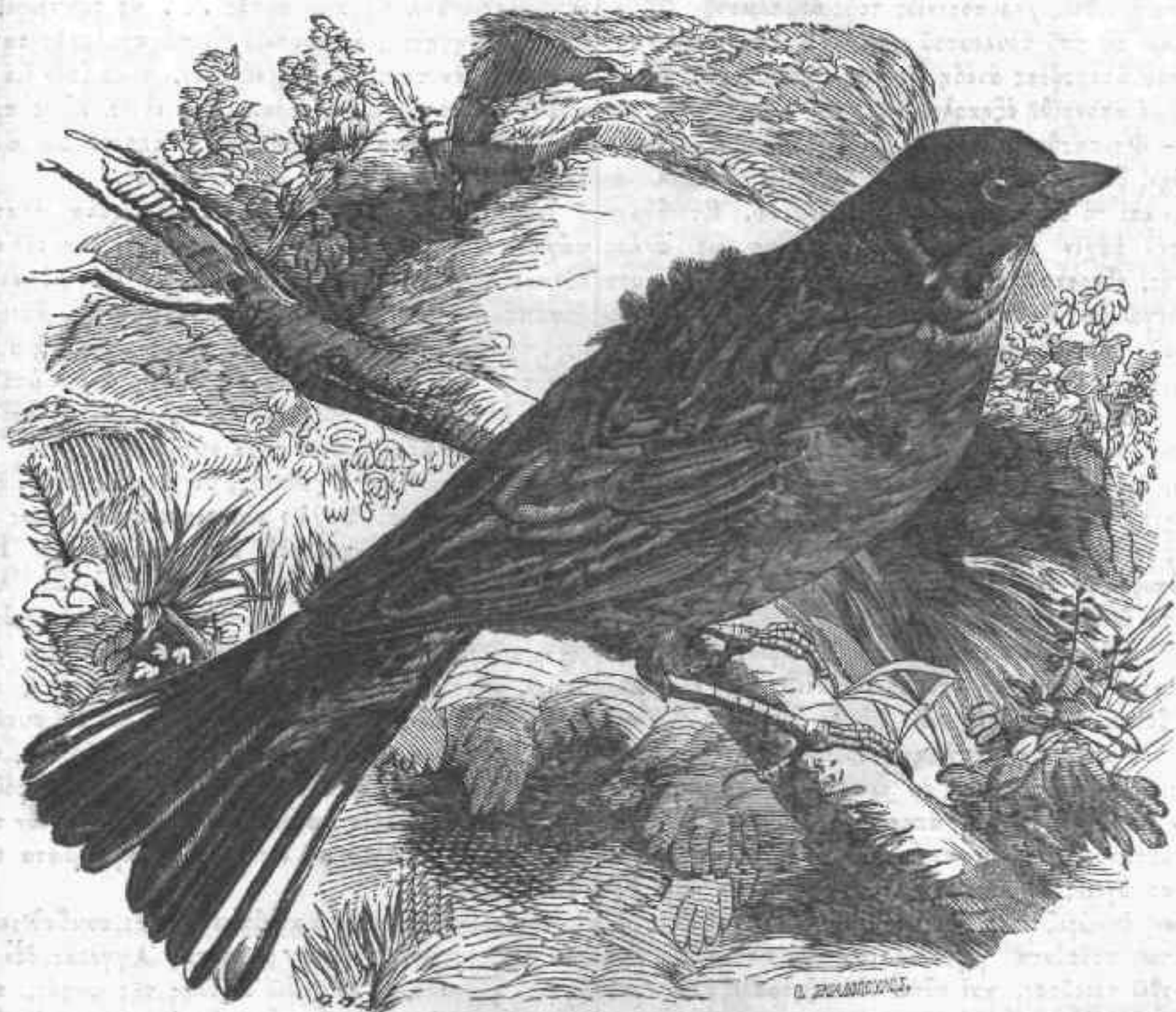
ΚΕΓΧΡΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΡΥΓΟΝΕΣ.

Ἰσως νομίζουν οἱ ἀναγνώσται τῆς *Πανδώρας* ὅτι, μετὰ τὴν σκηνὴν τοῦ ἀλέκτορος (1), ὁ βουλευτὴς μου χολωθείς δὲν ἐπάτησε πλέον εἰς τὴν οἰκίαν μου· ἀλλ' ἀπατῶνται. Ὁ πολιτικὸς λαὸς τῆς Ἑλλάδος εἶναι ὁ πλέον ἀνεξίκακος τῆς ὑψηλίου λαός. Φιλονεικοῦσιν, ὑβρίζονται, συρομαλλοῦνται ὡς τὰ φωνήεντα τοῦ Λουκιανοῦ, καὶ ὅμως μὲ ὑπεράνθρωπον συγκατάθεσιν τείνουσι μετ' ὀλίγον πρὸς ἀλλήλους τὰς χεῖρας, διὰ νὰ φιλονεικήσωσι, νὰ ὑβρισθῶσι, καὶ νὰ συρομαλλῇ θῶσιν ἐκ νέου. Θὰ ἔλεγε: ὅτι εἶναι αὐτόχρημα τοῦ εὐαγγελίου ὁπαδοί, εἰάν, ἀντὶ νὰ πωλῶσι τὰ ὑπάρχοντα

ποῖαν χρεῖαν εἶχεν ἐμοῦ; Αὐτὸς βουλευτὴς δημοπρόβλητος, ῥήτωρ δημοσθένης, καὶ μετ' ὀλίγον μέλλων ὑπουργός... κ' ἐγὼ ἰδιώτης ἄγνωστος, ἄχαρις χαρτίων μελανωτής, καὶ οὐδὲ ὑπουργοῦ γινώριμος. Ἀλλ' ὁ βουλευτὴς μου εἶναι Πελοποννήσιος, καὶ οἱ ἐκ μητρὸς τυμπολιταί μου ἔχουσιν, ὡς γνωστὸν, δξυτάτην τὴν ὀφρησιν ὡς ἄλλαι Μολοττίδες ἢ Λάκαιναι.

Ἐγείνα λοιπὸν βράχος ἁλατος ὡς ἡ γυνὴ τοῦ Ἀῶτ, ὅταν τὸν εἶδον ἀνοίγοντα τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου. Ἐνῶ δὲ ἀμήχανος ἔστρεπον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ βλέμματα, ἀπορῶν ὀπισθεν ποίου σωροῦ τῶν *Πανδωρῶν* νὰ κρύψω τὴν ἀγανάκτησίν μου, αὐτὸς πλησιάσας με μὲ βῆμα ὑπόπτερον, μὲ μειδίαμα ἐπαγωγόν, μὲ ὀρθάλμην προσήνῃ, καὶ μὲ ἥθος μειλίχιον, ὡς ἂν μὴ συνέβη πώποτε ἡ ἐλάχιστη ψυχρότης μεταξὺ αὐτοῦ

ΚΕΓΧΡΑΜΟΣ.

αὐτῶν καὶ νὰ δίδωσι τὰ χρήματα εἰς τοὺς πτωχοὺς, δὲν ἐπρωτίμων ἐνίοτε νὰ οἰκαιοποιῶνται τὰ τῶν πτωχῶν, μὲ τρόπον, ὅς τ' ὁμολογήσωμεν χάριν δικαιοσύνης, πολλὰ εὐχειρον, ἢ γραφικώτερον, ἱεροκρύβιον.

Καὶ ὅμως, μὲ ὅλην τὴν περὶ τῆς σωκρατικῆς ταύτης ἀρετῆς τοῦ ἐλληνικοῦ χαρακτήρος πειρὰν μου, δὲν ἐφантаζόμην ποτὲ ὅτι ἡ μετ' ἐμοῦ συνδιαλλαγὴ τοῦ βουλευτοῦ ἐμελλε νὰ γείνη τόσῳ ταχέως. Ἀλλως,

καὶ ἐμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁ σκεπτικὸν καὶ ταπεινόν, ἔσφιγξε τὴν δεξιάν μου, καὶ εἶπε·

— Σ' ἐξομολογοῦμαι, ὅτι τὸ περὶ πετεινοῦ ἄρθρον σου μὲ εἶχε λυπήσει· καὶ, ἂν καὶ μ' ἐδίδαξε πολλὰς ἰδιότητάς του τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζα, ἤμην ἀπορροισμένος νὰ μὴ ζητήσω πρῶτος νὰ σ' ἐξιλεώσω, εἰάν δὲν μὲ συνέβαινε τι ἄλλο τὸ ὅποιον μὲ ἀπέδειξαν ὅτι δικαίως ἐξήλεγξες τὴν ἀλιγωρίαν μου περὶ τὴν σπουδὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν. Χθὲς ἐγεύθην παρὰ τινι ξένῳ διπλωμάτῃ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων φαγιτῶν ἔφεραν καὶ

τρυγόνες, καὶ τινὰ ἄλλα πτηνὰ τὰ ὅποια οἱ συνεστιατοῦρές μου ὠνόμαζαν γαλλιστὶ ὀρτολάγους. Ὁ οἰκοδεσπότης, ἐκ δεξιῶν τοῦ ὁποίου ἐκαθήμην ὡς ἐπιδοξὸς ὑπουργός, κυνηγὸς ὢν ἀριστος, με' ὠμίλητε ὁλόκληρον ὥραν περὶ τῶν πτηνῶν τούτων, καὶ ἠρώτησε πῶς ὀνομάζονται ἐλληνιστὶ, ἂν τὰ τρώγωσι με' γαστρονομικὴν ὀρεξιν οἱ Ἕλληνες ὅπως καὶ οἱ εὐρωπαῖοι, ἂν ἦναι ἐκ τῶν ἐνδὲμων ἢ τῶν ἀποδὲμων πτηνῶν, καὶ ποῦ τῆς Ἑλλάδος ἐπιχωριάζουσιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Ποῖαν ἀπάντησιν νὰ δώσω εἰς τὰς ἐρωτήσεις αὐτάς, ἐνῶ τίποτε ἄλλο δὲν ἤξευρα περὶ ὀρτολάγων, τοὺς ὁποίους τότε πρώτην φοράν ἐγέυθην, εἰμὴ ὅτι ἦσαν νόστιμοι...

— Ὡς τίποτε ἄλλο δὲν ἤξευρες καὶ περὶ τῶν πετεινῶν, τοὺς ὁποίους ὅμως ἐγέυθης πολλάκις, ὑπέλαβον φαιδρυνθεὶς χλευαστικῶς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἄλλ' οἱ τοῦ βουλευτοῦ μου ἐχαμηλώθησαν, καὶ ἐρύθημα ὑπεροφίας ἀνέβη εἰς τὰς παρειάς του. Χωρὶς δὲ νὰ με' ἀποκριθῇ ἐξηκολούθησε·

— Φυντάσθητι, ἀδελφέ, εἰς ποῖαν δεινὴν θέσιν εὐρέθην, δὲν λέγω, μὴ γνωρίζων τῆς ιδιότητος, ἀλλ' ἀγνοῶν καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ ὀρτολάγου. Ἐτρίβουμην εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ θρανίου μου, ἔβηχα ὡς ἄλλος ψάλτης, ἐξηροκατάπινα, καὶ ξηροκαταπίνων ἐκόντευτα νὰ πνιγῶ ἀπὸ ἐν κόκκαλον τοῦ ἐπικαταράτου τούτου πτηνοῦ. Ὅτῳ γλυκὺ μ' ἐφάνη κατ' ἀρχάς, τότε ὁξύνων ἐκδόηκεν ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὴν μύτι μου. Ὁ πρέσβυς, ἐννοήσας τὴν ἀπορίαν μου, ὑπεμαϊδίασεν ἀνεπαίσθητως, καὶ ἤλλαξεν εὐθὺς ὁμιλίαν. Ὁ Θεὸς τὸν ἐφώτισεν, ἀδελφέ, καὶ μ' ἐφερεν εἰς τὸ στοιχεῖόν μου. Μ' ἐλάλητε περὶ πολιτικῶν, καὶ τότε νὰ ἦτο ἀπὸ καὶ ἐν μέρος νὰ ἤκουες τὴν εὐγλωττίαν μου. Ἐμεινεν ἄλλος θαυμάζων τὴν τότεν εὐκολίαν με' τὴν ὁποίαν ἔλυα καὶ τὰ δεινότερα προβλήματα τὰ ὅποια μ' ἐπρότεινε, θέλων βέβαια νὰ με' δοκιμάσῃ. Με' ἠρώτησε, παραδείγματος χάριν, ἐὰν ἐπὶ Συνελεύσεως τῆς Γ'. Σεπτεμβρίου, ἤμην ὑπὲρ μιᾶς ἢ ὑπὲρ δύο Βουλῶν· καὶ ὅταν τὸν ἀπεκρίθην ὅτι ἤμην διδουλος, ἐζήτησε νὰ τὸν ἐκθέσω καὶ τοὺς λόγους ἐφ' ὧν ἐστήριζα τὴν πεποίθησίν μου. Οἱ λόγοι, ἀπεκρίθην, ἐσοχώτατε, εἶναι ἀπλούττατοι, ἐπιστημονικώτατοι, σύμφωνοι καθ' ὅλα με' τὰς ὑγιεῖς ἀρχὰς τῶν συνταγματικῶν πολιτευμάτων· ἐγνώριζα ὅτι, ἐκλεγόμενος δις βουλευτής, θ' ἀπέκτων προσόντα γερουσιαστοῦ, θὰ κατάρθονα νὰ διορισθῶ τοιοῦτος, καὶ οὕτω θὰ ἐξητφαλίζα ἐφ' ὅρου ζωῆς τὸ μέλλον μου.

— Κ' εὐχαριστήθη ἀπὸ τὴν ἀπόκρισίν σου;

— Ἀκούεις ἂν εὐχαριστήθη! τὴν ἐθαύμασε μάλιστα. Τότε θελήσας νὰ μάθῃ μέχρι τίνος ἐκτείνονται καὶ αἱ οἰκονομικαὶ μου γνώσεις, με' ἠρώτησεν ἐὰν ἀνέγνωσα τὸ νεοφανές περὶ παραγωγῆς καὶ διανομῆς τοῦ πλούτου πόνημα τοῦ Κ. I. Σούτσου, καὶ ποῖα ἡ περὶ αὐτοῦ γνώμη μου. Τὸ ἐμελέτησα μετὰ πολλῆς μάλιστα ἐπιστάσεως, ἀπεκρίθην, (ἂν καὶ νὰ σὲ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἀδελφέ, μόλις ἐρρίψα εἰς αὐτὸ τὰ βλέμματά μου εἰς τὸ ἀναγνωστήριον τῆς Βουλῆς,) ἀλλὰ διαφωνῶ ἐκ θεμελίων πρὸς τὸν συγγραφέα. Πρῶτον μὲν, κατ' ἐμὲ, καὶ κατὰ τὴν γνώμην ὅλων σχεδὸν τῶν

συναδέλφων μου, ἡ οἰκονομία μεταδεβλημένη εἰς ἐπιστήμην, εἶναι γελοῖον. Ἡ οἰκονομία εἶναι αἰσθημα ἔμφυτον εἰς τοὺς ἀνθρώπους· δὲν αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην χρημάτων διὰ νὰ τραποῦν, νὰ ἐνδυθοῦν, νὰ ἐπαρκέσουν εἰς ἄλλας ἀνάγκας, καὶ νὰ θησαυρίσουν; Ἐὰν τὴν αἰσθάνονται, τότε πράττουν ὡς ἐγώ· συναζοῦν ὅπου τὰ εὐρουν βολικώτερα. Δεύτερον δὲ, αἱ θεωρίαι του, ἡ εἶναι ἐσφαλμέναι ἢ πάντῃ ἀσυνεπεῖς. Ὅριζων, φέρ' εἰπεῖν, τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν, λέγει ὅτι ἀντικείμενον αὐτῆς εἶναι ἡ δημιουργία καὶ ἡ αὐξησις τοῦ πλούτου, δηλαδή, τῶν πραγμάτων ὧν ἡ ἀνθρωπίνη κοινωνία ὀρέγεται πρὸς συντήρησιν καὶ ἀνάπτυξιν αὐτῆς, πρὸς τὸ ζῆν καὶ εὖ ζῆν. Ὁ ὀρισμὸς ἀναντιρρήτως ἀριστος, ἱπποκράτειος· ἀλλ' ὅταν προχωρῶν ἐπιφέρει ὅτι ὁ πλούτος δὲν εἶναι ὁ τελικώτατος σκοπὸς τῆς κοινωνίας, ἀλλ' ὄργανον αὐτῆς... με' συγχωρεῖ ὁ κύριος καθηγητής, ἀντιφάσκει εἰς τὰ προλεχθέντα· αἱ ἀνθρωποὶ δὲν ταμιεύουσιν διὰ νὰ ζοῦν, ἀλλὰ ζοῦν διὰ νὰ ταμιεύουν· τὸ πῶς, ἀδιάφορον. Ἐδῶ εἶναι, κύριε πρέσβυ, ἡ ἀτυμφωνία του, καὶ οἷός το ἀποδεικνύω ἀμέσως τετραγωνικώτατα ἐξ οἰκείας πείρας.

Καὶ τῶντι, εἶχα τοιαῦτα ἐπιχειρήματα ἀκαταμάχητα καὶ πρακτικὰ, ὥστε θὰ κατεστύντριδα τὸν καλὸν σου καθηγητὴν, ἐὰν ὁ πρέσβυς, ἀφ' ἐνός μὲν ἐννοήσας ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, ἀφ' ἐτέρου δὲ ἄπειρος περὶ τὰ οἰκονομικὰ καὶ φοβούμενος μὴ φωραθῇ ἡ ἀμὰ θεία του, δὲν μετέβαινεν ἐξ ἐρόδου εἰς ἄλλην ὑπόθεσιν, τὴν περὶ τῶν τριῶν κομμάτων τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ θρασυτάται ἦσαν αἱ περὶ αὐτῶν δόξαι του. Ἐτόλμησε νὰ με' εἰπῇ ὁ γεννάδας ὅτι μερίδες πολιτικαὶ, θεμελιούμεναι ἐπὶ ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων ὅπως εἰς τὴν ἐλευθέραν Εὐρώπην, δὲν υπάρχουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι, ἂν διδεται εἰς αὐτάς τὸ ὄνομα, Ἀγγλική, Γαλλικὴ, καὶ Ῥωσικὴ, δίδεται ὡς ἀπλοῦς ὁρος διακρίσεως, ἀπαραλλάκτως καθὼς ἐπὶ ζωολογίας λέγομεν, ματταρόρα, βατραχεῖδῃ, καὶ μυριόποδα, διὰ νὰ διακρίνωμεν τούτων ἐκεῖνα τὰ ζῶα, καὶ ἐπὶ φυτῶν, μονοκοτυλήδωνα, δικοτυλήδωνα, καὶ ἑρμαφρόδιτα, καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ διαίρεσις θὰ παύσῃ ἐντὸς ὀλίγου, ἀφοῦ ἡ Ῥωσία καὶ ἡ Γαλλία ἀπεφάτισαν ν' ἀκολουθήσουν τὴν πολιτικὴν τῆς Ἀγγλίας ὡς πρὸς τὰ πράγματα τοῦ τόπου μας.

Ἡ τελευταία αὐτῇ διαδεβαίωσις τῆς συμβαδίσεως τῶν δύο τούτων Δυνάμεων μετὰ τῆς Ἀγγλίας, δὲν μ' ἀφῆκε, φίλτατε, νὰ κοιμηθῶ δι' ὅλης τῆς νυκτός, καὶ διὰ τοῦτο, ἐνθυμηθεὶς ὅτι εἶσαι δεινὸς περὶ τὴν ὀρνηθολογίαν, ἦλθα νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ με' διδάξης τὰ περὶ τρυγόνων καὶ ὀρτολάγων.

Ἀς ὁμολογήσῃ ὁ ἀναγνώστης ὅτι τὸ συμπέρασμα τοῦ ὀξυδερκοῦς βουλευτοῦ μου, ἐξήχθη καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς λογικῆς τοῦ Βλεμμείδους καὶ τοῦ Κορυδαλέως.

— Παρετήρησα, ἐπανέλαβεν, εἰς τὸ λεξικὸν τοῦ Ῥαγκαβῆ καὶ τοῦ Σαμουράση, καὶ εἶδα ὅτι ὁ ὀρτολάγος μεταφράζεται συκαλίς, συκοφάγος· ἀλλ' ἐπειδὴ οἱ λεξικογράφοι αὐτοὶ δίδουν καὶ εἰς τὸν *bec figure* τὰ αὐτὰ ὀνόματα, ἐπρόστρεξα καὶ εἰς τοῦ Παπαρῆγοπούλου, καὶ εἰς τοῦ Βυζαντίου τὰ λεξικά, καὶ

εἶδα ὅτι καὶ αὐτοὶ ὁμοίως ἐρμηνεύουν τὰ δύο γαλλικὰ ὀνόματα Ὁ Βυζάντιος μόνον προσθέτει καὶ τρίτην λέξιν τὴν *Πεν*· πεισθεὶς δὲ μετὰ πολὺν φιλολογικὴν ἐρευναν ὅτι *Πεν* ὀνομάζεται Ἑλληνιστὶ ὁ ὀρτολάκος, τὸ ἔγραψα ἀμέσως πρὸς τὸν πρέσβην.

Ἡ Ῥωμαϊκὴ ἱστορία διηγεῖται περὶ τινος ἀθλητοῦ, ὅστις εἰσελθὼν εἰς τὸ στάδιον διὰ νὰ ταυρομαχήσῃ, ἐπάλαιε τρεῖς ὥρας ὁλοκλήρους πρὸς ταῦρον, χωρὶς

νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν πληγώσῃ καὶ ἅπαξ, καὶ ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Γαλιεῖνος ἐθεώρησε τὴν ἀνεπιτηδειότητα αὐτὴν τοσοῦτον σπανίαν, ὥστε ἀπέδειξε πρὸς αὐτὸν τὸ βραβεῖον.

Ἀλλὰ κ' ἐγὼ, τοσοῦτον ἀξίαν γέρατος ἐθεώρησα τὴν εὐφυίαν τοῦ φίλου μου, ὥστε ποτέ μου δὲν ἐπεθύμησα νὰ ἤμην αὐτοκράτωρ ὅσω τὴν ὥραν ἐκείνην. Καὶ τῶνόντι, δὲν ἔπρεπε νὰ στεφανωθῇ ὡς ἄλλος ὀλυμπιονίκης ἐκεῖνος ὅστις, μετὰ πολὺν φιλολογικὴν ἐρευναν, ἐπίσθη ὅτι τρία σύμφω-

Εἶδα κ' ἔπαθα ἕως νὰ καταπίσω τὸ στόμα μου νὰ παύσῃ γελῶν τὸ εὐφυὲς *Πεν*, παρουσιάζετο ἀδιακόπως ἐνώπιόν του, καὶ τὸ καθίστα δυσπειθὲς εἰς τὰς προσταγὰς μου. Τέλος, κατορθώσας νὰ ἀναλάβω τὸν λόγον, ἐπεχείρισ' ἀμέσως τὴν περιγραφὴν, ἔπως μοῦ ἦλθε κατὰ νοῦν.

— Πῶς ἐκαλεῖτο ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁ ὀρτολάκος τῶν Γάλλων, δὲν γνωρίζομεν ἀκριβῶς σήμερον· εἰκάζομεν

ὅμως, παραβάλλοντες τὰς ιδιότητας αὐτοῦ μετὰ τῶν ιδιοτήτων πτηνοῦ τινος τὸ ὅποιον περιγράφων ὁ Ἀριστοτέλης ὀνομάζει κέγχραμον, ὅτι εἶναι αὐτὸς οὗτος ὁ κέγχραμος. Οἱ σημερινοὶ Ἀθηναῖοι τὸν ὀνομάζουν ἀμπελοπούλιον, καὶ ὀχι ἀλόγως· εἶδοτε ὁ κέγχραμος ἀγαπᾷ νὰ διαιτᾷται εἰς τὰς ἀμπέλους καὶ νὰ ἐντυφᾷ, ἔχι τρώγων τὰς σταφύλας, ἀλλὰ τὰ ἐπ' αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν κορμῶν τῶν κληματῶν διατρέχοντα μικρὰ έντομα. Κελαδεῖ δὲ καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα, προσκαλὼν αὐτῶ

ΤΡΥΓΟΝΕΣ

να, ἀνίκανα ν' ἀποτελέσωσι καὶ συλλαβὴν, τὰ ὅποια μετεχειρίσθη κατὰ συγκοπὴν ὁ οἰκονόμος λεξικογράφος διὰ νὰ σημάνῃ ὅτι ὁ ὀρτολάκος εἶναι πτηνόν, ἦσαν συστατικὰ λέξεως ὁλοκλήρου; Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἔτυχε νὰ ἦμαι αὐτοκράτωρ, ἀπέβαλον καὶ ἄκων πᾶσαν σοβαρότητα, τὰ χεῖλη μου διεσπάλησαν, τὸ ἔρκος τῶν ὀδόντων μου διερρήχθη σπασμωδῶς, αἱ σιαγόνες μου ἐπετάσθησαν ἄνω καὶ κάτω, καὶ καγχασμοὶ ἀκράτητοι ἐκρότησαν ἀνά πᾶσαν τὴν οἰκίαν.

Ὁμολογητέον ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ γέρατος δὲν ἦτο τοῦλάχιστον εὐτυχμον· διὸ καὶ ἀπησβολώθη ἀμέσως ὁ πρὸ μικροῦ κομπάζων βουλευτὴς μου, καὶ θὰ μ' ἀπεχαιρέτιζεν ἀναμφρόδως ὅπως καὶ τὴν πρώτην φοράν, ἐὰν ἡ περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς διαβεβαίωσις τοῦ πρέσβεως, δὲν τὸν ἠνάγκαζε νὰ μάθῃ παρ' ἐμοῦ τί ἐστὶν ὀρτολάκος καὶ τί τρυγών.

τοὺς συνοδοιπόρους του, ὡς λέγει ὁ αὐτὸς Ἀριστοτέλης, νὰ προχωρῶσιν ἀδιακόπως ὅταν μεταβαίνωσιν ἀπ' ἐνὸς εἰς ἄλλο μέρος.

Ἀλλὰ τὸν κέγχραμον καὶ πάλαι ἠγάπουν κατὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ῥώμην, καὶ σήμερον ἀγαπῶσιν οἱ συδαρίται καὶ οἱ Λούκουλλοι διὰ τὸ λίπος καὶ τὴν ἡδύτητα τοῦ κρέατός του. Ἰδοὺ διὰ τί, φίλε μου, σπανίως συνεστίζουσιν ξένους οἱ διπλωμάται, ὡς ὁ χθεςινὸς περὶ οὗ μὲ ὠμίλησες, χωρὶς νὰ ἔχωσι καὶ κέγχραμους. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι, ὡς λίαν ἐρωτόληπτοι δὲν εἶναι πάντοτε καὶ παγεῖ· ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι αὗτινες, διὰ τὰ τέρπωσι τὴν ἀκοήν των ἐξορύττουσι τῶν ἀηδόνων τοὺς ὀρθήμας, ἐρεθρον καὶ μέθοδον πῶς νὰ παχύνωσιν αὐτοὺς διὰ νὰ τέρπωσι τὸν στόμαχόν των. Τοὺς κλείουσιν ἐν τῷς δωματίων σκοτεινῶν, εἰς ἃ, δηλαδή, δὲν εἰσδύει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ καίοντες ἀδιακόπως λόγους

ὥστε νὰ μὴ διακρίνωτι τὰ πτηνὰ ταῦτα πότε εἶναι
νῦξ καὶ πότε ἡμέρα, ἀρίνουν αὐτὰ ἐλεύθερα νὰ τρώ-
γῃσιν ὅσον κεγχρίον καὶ ὅσον βρόμον θέλουν. Πα-
χύνονται δὲ τοσούτῳ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ, ὥστε θὰ
ἐσχαζάν πολλὰκις, ἐὰν προλαμβάνοντες δέν τοὺς ἐσχα-
ζάν ἐν ὥρᾳ ἀρμόδιᾳ οἱ εὐφυεῖς ὀρνιθοτρόφοι. Ἄλλοι
δὲ φρονοῦν ὅτι γίνονται λιπαρότεροι, ἐὰν δέν φωτί-
ζονται οὔτε διὰ τεχνητοῦ φωτός. Εἶπα πρὸ ὀλίγου
ὅτι τοὺς σφάζουν· ἀλλ' ἠκυρολόγητα· διότι, θὰ νὰ
μὴ πληγώσωτι τὴν σάρκα των, οὔτε τοὺς σφάζουν,
οὐδ' ἄλλως πῶς τοὺς φανεύουν, ἀλλὰ τοὺς πνίγουν,
βυθίζοντας τὰς κεφαλὰς των ἐντὸς οἰνοπνεύματος.

Ἵπάρχουν πολλὰ εἶδη κεγχράμων διακρινομένων
ἐκ τῶν πτερῶν· ἐκείνους δὲ τοὺς ὁποίους ἐσχαζες
θὰ εἶναι ἐκ τοῦ τῶν ὑπομελαίνων. Οἱ ἄρρηνες
ἔχουν τὸν λαιμὸν καὶ τὰ περίξ τῶν ὀφθαλμῶν
κιτρινωπά.

— Εἶναι λοιπὸν διπλωματικὸν φαγητὸν ὁ κέγ-
χραμος. Τώρα ἐνόησα διὰ τί ἐξ αὐτοῦ λαβὼν ἀφορμὴν
ὁ πρέσβυς μέ ὠμίλητε περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς
Ἀγγλικῆς...

— Γαστρονομίας, εἶπον διακόψας τὸν βουλευτὴν
Καὶ τῶνόντι, τοσούτῳ κοιλιόδουλοι κατήντησαν οἱ Ἀγ-
γλοὶ, ὥστε πολλάκις πολλοὶ μεταβαίνουν ἐπίτηδες ἐκ
τῆς Ἀγγλίας εἰς Παρισίους διὰ νὰ φάγουν εἰς τὰ
περιφημότερα ξενοδοχεῖα.

— Ἄλλο ἤθελα νὰ σέ εἰπῶ. Συμπεραίνω ἐκ τῶν
ὅσα μέ εἶπες, ὅτι οἱ κέγχραμοι θὰ ἔχουν στενοτάτην
σχέσιν μέ τὸ ὑπόμνημα τοῦ Λόρδου Παλμερστοῦνος,
τὸ περὶ...

— Ἐννοεῖται, φίλε μου· διότι οἱ Ἀγγλοὶ τὰς ση-
μαντικωτέρας ὑποθέσεις συνειθίζουσιν νὰ τὰς συζητοῦν
τὴν ὥραν τῶν ἐπιφορημάτων.

— Ὅχι... πλὴν...

— Ὅσον διὰ τὰς τρυγόνας, αὐταὶ θεδαίως θὰ σέ
εἶναι γνωστότεραι, καθόσον ἀγαποῦν τὸ κλίμα τῆς
Ἑλλάδος, καὶ φαίνονται εἰς αὐτὴν ἐνόςῳ διαρκεῖ ἡ θερ-
μότης τοῦ ἔαρος, καὶ καθόσον ἄπειρα τραγούδια μας
τὰς ἀναφέρουσιν ὡς παράδειγμα εὐκισθησίας καὶ μελαγ-
χολίας ἐρωτικῆς. Ἴδου διὰ τί κατηγορεῖται ἐπ' αὐτῶν
τὸ γογγύζειν. Ὁ Ἀλιανδὸς λέγει ὅτι δέν λαλοῦν μόνον
διὰ τοῦ στόματος, ἀλλὰ καὶ δι' ἄλλων μερῶν τοῦ
σώματός των, καὶ ὅτι ἐκ τούτου ἐπήγαγεν ἡ παροι-
μία «Τρυγὸνος λαλίστερος». Βλέπω καὶ γελάς, νο-
μίζων θεδαίως ὅτι ἀστειεύομαι· ἀλλ' εὐτυχῶς ἔχω
πρόχειρον τὸν συγγραφέα τοῦτον, καὶ ἰδοὺ σὲ ἀναγι-
νώσκω τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος χωρίον. «Ἡ γάρ τε τρυ-
γὼν καὶ διὰ τοῦ στόματος μὲν ἀπαύστως φθέγγεται, ἤδη
δὲ καὶ ἐκ τῶν κατόπιν μερῶν, ὡς φησι, πᾶμπλειστα.
Καὶ Δημήτριος μὲν ἐν τῇ Σικελίᾳ τῷ δράματι μέ-
μνηται, ὅτι καὶ τῇ πυγῇ λαλοῦσιν αἱ τρυγόνες.»

— Ὡς ῥήτωρ, ζηλεύω τὸ προτέρημά των· ὁμολο-
γῶ δὲ ὅτι, καθόσον προχωρεῖς εἰς τὴν περιγραφὴν
σου, ἐλεεινολογῶ ἑμαυτὸν ἀμελήσαντα παντάπασιν τὴν
σπουδὴν τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀφοῦ μάλιστα οἱ
Ἀγγλοὶ...

— Αἱ τρυγόνες, φίλτατε, ὁμοιάζουν μᾶλλον τοὺς
Γάλλους ὡς πρὸς τὴν κομψὴν καὶ φιλέρωτα συμπε-

ριφοράν. Ὁ Ἀριστοτέλης λέγει ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ γένους
τῶν περιστέρων, πάντων ἐλάττωτες, χρῶμα δὲ ἔχου-
σαι τερρόν. Ἄλλ' εἶναι θεδαίως, ὅτι αἱ ἄρρηνες ἐκεί-
νων εἶναι πολὺ θρυπτικώτεραι καὶ θωπευκτικώτεραι
τούτων. Ἡ ἄρρην περιστέρα ἐξηγεῖ πρὸς τὴν θήλειαν
τὸν ἐρωτὰ τῆς στρεφομένης χαριέντως περὶ αὐτὴν καὶ
σφαδάζουσα· ἐνῶ αἱ ἀρσενικαὶ τρυγόνες, προταγορεύουσιν
κατὰ πρῶτον ὑποκλινῶς τὰς θηλυκάς, κλίνουν ἐδα-
φιαίως ἐνώπιον ρυτίων τὴν κεφαλὴν δεκαπέντε καὶ εἴ-
κοσι φορὰς κατὰ συνέχειαν, ἀλλὰ τότε ἐδαφιαίως
ὥστε τὸ ῥάμφος των ἐγγίζει τὴν γῆν ἢ τὸ κλαδίον,
καὶ συνοδιῶσιν τὰς φιλοφροσύνας αὐτὰς μέ γογγυ-
σμαὺς περιπαθεστάτους· ἀλλ' ἡ θήλεια, ὡς ἄλλη
λαί· πολυμήχανος, φαίνεται κατ' ἀρχὰς ἀδιάφορος
καὶ ψυχρὰ, καὶ ἀποβάλλει τὰς ὑποκλίσεις. Μετ' ὀ-
λίγον ὁμῶς γλυκεῖς τινες στεναγμοὶ καὶ γοεροὶ τινες
σθόγγαι προδίδουν τὴν ἐσωτερικὴν τῆς συγκίνησιν·
ἡ καρδία ἐξάπτεται, ἡ φλόξ διαρμηνεύεται διὰ φιλη-
μάτων φλογερωτέρων, καὶ ἡ φιλέρημος τρυγὼν συγ-
κατατίθεται νὰ παραλάβῃ σύνσικον τὸν στενάζοντα.
Περὶ δὲ τῆς γλυκύτητος τοῦ κρέατός τῆς κρίνω περιτ-
τὸν νὰ σέ ὁμιλήσω, ἀφοῦ ἔφαγες εἰς τοῦ διπλωμάτου
τὸ γεῦμα.

— Ὁ ὁποῖος μέ ὠμίλησε καὶ περὶ τῆς ὑπεροχῆς
τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς.

Ὁ ἀναγνώστης ἐνόησεν ὅτι σκοπὸς τῆς φιλοφρο-
νητικῆς ἐπισκέψεως τοῦ βουλευτοῦ μου, δέν ἦτο τὸ
νὰ μάθῃ τὰ περὶ κεγχράμων καὶ τρυγόνων. Τὸ πρό-
σωπόν του ποτὲ μὲν ὠχρία, ποτὲ δὲ ἐξήπτετο, καὶ
ἀπειπισία ἐζωγραφεῖτο ἐπ' αὐτοῦ, καθόσον ἀπέφευγον
ν' ἀπαντήσω εἰς τὰς περὶ τῆς ἐπικρατήσεως τῆς
ἀγγλικῆς πολιτικῆς, πλαγίας μὲν ἀλλ' ἐναργεῖς
ἐρωτήσεις του. Ἡ ἀνητυχία του ἦτο ἀνέκφραστος,
τὸ δὲ στόμα του ἐπανελαμβάναν ἀκαταπαύστως τὴν
διαβεβαίωσιν τῆς πρὸς ἐμὲ αἰωνίας ἀφοσιώσεώς του.
Ἀλλὰ κ' ἐγὼ τὸν ἐβεβαίωσα ὅτι δέν θέλω τὸν λησμο-
νήσει· καὶ οὕτω, αὐτὸς μὲν ἀπῆλθε παρηγορημένος,
ἐγὼ δὲ, διὰ νὰ μὴ ἀθετήσω τὸν λόγον μου, ἐκάλεσα
ἀμέσως τὸν ξυλογλύπτην, παρήγγειλα τὰς δύο ταύτας
εἰκόνας, καὶ, εἰς ἀμοιβὴν τῆς ἀφοσιώσεώς του, ἀφιέ-
ρωσα τελίδας τέσσαρας εἰς τὸν βουλευτὴν μου.

N. Δ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

Π. ΒΡΑΙΛΑ ΑΡΜΕΝΗ.

ΔΟΚΙΜΙΟΝ ΠΕΡΙ ΠΡΩΤΩΝ ΙΔΕΩΝ ΚΑΙ ΑΡΧΩΝ.

Ἐν Κερκύρα 1851.

Τύποις, Χ. Νικολαΐδου Φιλαδελφείως.

Ὁ γενικὸς κλονισμὸς, ὅστις πρὸ τριῶν ἐτῶν συνε-
τάραξεν ὅλα τὰ ἔθνη, ὡς κοσμογονικὴ κρίσις ἀνέφλε-
ξεν ἀπανταχοῦ τὸ ἐθνικὸν αἷτημα, τοῦ ὁποίου οἱ